

Hajmáskér 2005.11.13.

2005. October 31.

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, valóban, nemcsak a zsolttáros látja így a 44. zsolttárban, mi magunk is ha apáink vagy saját életünkre tekintünk, látnunk kell, a Te kegyelmedből élünk, Neked köszönhetjük mindazt, amink van, amit elértünk, ami a mi örökségünk. Mennyei Atyánk, kérünk, tekints le ránk, áldj meg minket és add, hogy tudjunk őszinte hittel és tiszta szívvel hálát adni Neked mindazért a jóért, amit az életben nekünk juttattál. Légy hát most is velünk, s szent Lelkoddal segíts minket el arra, hogy ne csak hallgatói, de megértői és megcselekedői is lehessünk mindannak, amit Igéből tanultunk. Ámen.

Így szól Istennek Igéje Lukács evangéliuma 18. részében a 28.-30.-ig terjedő versekben:

Ekkor így szólt Péter: "Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged." Ő pedig ezt mondta nekik: "Bizony, mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövő világban pedig az örök életet."

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim, nagyon gyakran hallhatjuk bosszankodva, panaszkodva, egy kicsit pesszimistán azt a megállapítást, hogy haszonelvű világban élünk, mindent körülöttünk a valamiért valamit elv határoz meg. Sokat halljuk és úgy gondoljuk, hogy igen, ez a világ egy kicsit rosszabb, mint ami előtte volt, mert hát milyenek az emberek. Ugyanakkor a Biblia elének tárja, hogy az emberek alapvetően nem változtak. Lukács evangéliumában mindjárt Péter. Az első tanítvány, aki a legjobb akar lenni, aki a legtöbbet akarja feláldozni a Krisztusért, ő szólal meg ennek a haszonelvűségnek a jegyében. Mit is mond? Emlékeztetően szól Jézushoz: "Íme, mi elhagytuk mindenünket és követtünk téged." Szinte azt mondja, Uram, el ne felejtse. Mi voltunk az elsők, mi voltunk, akik azonnal követtünk téged, mi odaadtunk mindent, mi nem vagyunk olyanok, mint a gazdag ifjú, aki nem követ téged. Mi, mi másként gondolkodunk, mi, mi hűséggel szolgálunk. Ugyanakkor a mondatot befejezhetnénk, hogy ugye nem is marad el a jutalmunk érte? Ugye majd te kárpótolsz bennünk az elvesztegetett napokért, az elvesztegetett időért, azért, hogy éhezünk, hogy fáztunk, hogy gyalog vándoroltunk veled, elszenvetünk nagyon sok nehézséget, és Uram, ugye, Te majd mindezért kárpótolsz bennünket? Úgy gondolom, hogy sok ember gondolkodik ma is így, és sok keresztyén embernek a szájából is elhangzik ez a mondat, hogy én tisztelem az Istent, de remélem majd Ő is. És nagyon sokan, amikor az életük nem olyan szép, nem olyan gazdagok, mint amilyenek szeretnének lenni, nem érnek el látványos sikereket, úgy gondolják, hogy teheti velem ezt az Isten? Pedig hát én, én templomba járok, én imádkozom, én adakozom, én a perselybe dobok, befizetem az egyházi adómat, én jó ember vagyok. Miért nem segít? Ez a gondolkodás leegyszerűsítve kicsit olyan, mint azok az automaták, amikkel az úton járva akár kólaautomatáknak, akár csokiautomatáknak de akár egyszerű jegyautomatáknak is találkozunk. Ha az ember bedobja a megfelelő pénzüsszeget, és megnyomja a gombot, megkapja a kólát, a kávé vagy éppen a buszjegyet, mit szeretne. És az ember, valljuk be őszintén, szereti az Istennel való kapcsolatát is ilyen egyszerűen leredukálni. Én imádkozom, az Isten teljesít. Én befizetem az egyházi adómat és ettől majd jobb lesz az életem. Péter azt mondja, én elhagytam a családomat, én földadom az addigi életemet, ne feledkezz el Uram, most rajtad a sor, Neked kell teljesíteni. Légy szíves, viselj gondot rám. Ha elgondolkodunk, azért ugye milyen messze van ez a gondolatvilág attól, amit mondjuk Dugonics Titusz képvisel, amikor Nándorfehérvárnál csak annyit látott, hogy van egy török zászló, amit mindjárt kítűznek a vár fokára, s nem gondolkozott, ugrott. Törökkel, zászlóval, mindennel. Nem tudjuk, hogy végiggondolta-e azt, hogy ezt ő nem fogja túlélni. Nem tudjuk már megmondani azt, hogy vajon nem csak lelőni akarta-e a törököt és egy szerencsétlen baleset történt, de mégis az önfeláldozás példaképévé vált az, amit ő csinált. Nem a valamiért valamit elv, hanem mindent az ügyért, mindent a hazáért, mindent a keresztyénségért el vezérelte. S Nándorfehérvár védőinek fogalma nem volt arról, hogy majd egykor a déli harangzúgás az egész világot arra emlékezteti, hogy ők hősök voltak. Hogy ők a mindent az Istenért, mindent a hazáért elvet képviselték. Nem a valamiért valamit. Nem arra gondoltak, hogy jó, jó, harcolunk egy keveset, aztán amikor már mindenki azt mondja, hogy most már megtettük, amit megkövetelt a haza, akkor becsülettel levonulunk, és majd átadjuk a várat. Nem is úgy gondolkodott, mint Drégelypalánknál az az áru, aki ugye annyi aranyat kért árulásáért cserébe, amennyi a bőrébe belefért. Nem volt alku, és nem volt ára az ügy szolgálatának. A Biblia lapjain is, Krisztus követésében is Péternél jelenik meg először ez a gondolat. Uram, én követlek, de be fogom ám nyújtani a számlát. Uram én megyek Veled, de emlékeztetnélek, hogy adósom lettél. Kedves testvéreim, hány esetben hallottam már azt, egyházi emberektől, vezetőktől, presbiterektől vagy gyülekezeti tagoktól, hogy kérem én évtizedek óta hűséggel. Kinek? Nekem? Kinek? Egy közösségnek? Kinek? Az Istennek? És vajon számla ellenében dolgozunk? Vajon azért tesszük mindazt, amit teszünk, mert utána be akarjuk kaszírozni az Isten bőséges áldását? Mindenki megvan ez a gondolat. Péterben is megvolt, a legjobban, a legközelebbiben, a kősziklában, akire Jézus azt mondta, hogy én erre a kősziklára építem az egyházamat. De, kedves testvéreim, pontosan azért, ha benne megvolt, akkor minden keresztyén embernek kötelessége önvizsgálatot tartani, milyen az Istenhez való viszonyunk. Mit akarok én az Istentől? Fizetséget? Mit akarok az Istentől? Vajon azt, hogy megmeneküljek a kárhozattól? Mit akarok az Istentől? Vajon a valamiért valamit elv működött az életemet? Mert, kedves testvéreim, amikor Jézus válaszol ennek a Péternek, és amikor semmi konkrétumot nem mond, akkor arra emlékeztet, hogy állj meg, ember, nézd már meg, kivel beszélsz? S minket, késői utódokat, kétezer év távlatból visszanezéztek, arra emlékeztethetnek ezek a sorok, hogy hát vajon micsoda öröm lenne nekünk, ha most Jézus itt sétálna közöttünk, vajon mennyivel boldogabbak, mennyivel kevésbé kételkedők lehetnénk. Vajon mennyivel nyilvánvalóbb lenne számunkra, hogy az Isten szeret bennünket, ha nem egy lekipásztor mondaná, ha nem arról lenne szó, hogy most itt bizonyosságot tesz egyik ember a másiknak, bűnös ember a bűnös embernek, hanem maga a Krisztus belépne az ajtón, idejönne, megmutatná a sebeit és azt mondaná, hogy én vagyok az, higgyetek nekem. A bizonyosság és a tudat, hogy találkoztunk a Mesterrel egész életünket boldoggá kellene hogy tegye. Pétert is, ha jól látná a világot.

Ha nem egy kufár szemlélet lenne benne. Ha nem úgy nézné, hogy a rosszat keresi, hanem úgy, hogy örülne annak, hogy valami olyan csodának a tanúja, amire évezredek óta várnak az emberek, és amely évezredek távolából is üdvösséget, örömet hoz az emberek életébe. Az ő legnagyobb bűne nem a szavaiban rejlik, az életszemlélete bűnös. A gondolkodásmódja, a hozzáállása, hogy behódol a valamiért valamit elvnek. Pedig az Istennél nincs valamiért valamit. Mit mond a 44. zsoltár? Urunk, mi Tőled kaptunk mindent. Nagyon jó! Hogyan fizethetek az Istennek olyannal, amit tőle kaptam? Hogyan képzeljük azt, hogy ebben a világban, ahol csak átutazók vagyunk, megszületünk, élünk, egy darabig használjuk a világ dolgait, egymást, és a világ is talán használ bennünket, és utána távoznunk kell, ugyanúgy üres kézzel, ahogy megszülettünk, mi alkudozni fogunk az Istenrel? Mit gondol az emberiség önmagáról? Mit gondolnak becsületes egyháztagjaink? Mit gondol egy lelkész, ha egy pillanatra is, de alkut kínál az Istennek. Én szolgálók Neked évtizedeken keresztül, cserébe adj örök életet. Kedves testvéreim, szinte biztos, hogy ez a gondolkodásmód nem közelít, hanem távolít az örök élettől. Ugyanis, gondoljunk csak bele az életébe azoknak a tanítványoknak, akik követték Jézust. Mit ígért nekik, hogy higgyétek el, hogy azok, akik elhagynak valamit, sokszorosát visszakapják ebben a világban. Nagyon jó. Lett Péternek felesége, családja, háza vagy valami vagyona? Többszöröse annak, ami volt? Lett neki egy háló helyett két halászhálója? Dehogy, emberek halászává tette őt az Isten. Tudjuk azt, hogy bármelyik tanítványnak gazdagság, hatalom lett volna a jutalma? Nem, a mártírhalál. Az, hogy meghalhattak azért, amiben hittek. Ez volt a sokszoros jutalom. S persze, természetesen az, hogy az örök élet elkészített számukra a mennyben. De, kedves testvéreim, igazából maga a jutalom az, ami Péter életében is bekövetkezik, mikor a feltámadott Krisztussal találkozik és újra tanítja őket és látja, hogy a Mester legyőzte a halált, hogy a rossz szemléletet egy jó szemléletre cserélheti. A rossz hozzáállását kicserélheti a jó hozzáállásra. A valamiért valamit elvet kicserélheti a semmiért egészen elvre. Hogy odaadok mindent, föláldozok mindent és nem kérek cserébe, mert én vagyok boldog, hogy adhatom. Engem tett jobbá, engem tett többé, én teljeselek ki általa. Tudjátok, testvéreim, ez az a hozzáállás, ez az a gondolkodásmód, ami miatt Péter, Pál, és a többi apostol kiegyensúlyozott életet él és boldog emberré válnak a Krisztussal való találkozás után. Ez a hozzáállás, ez a megváltozott gondolkodásmód az, amely boldoggá tehet minden Krisztusban újjászületett embert. Mert ez a megváltozott gondolkodásmód maga az újjászületés. Amikor azt mondom, hogy nem kapok semmit, csak úgy szeretetből, csak úgy szolgálatból, azért, mert ahogy egy helyen a Biblia mondja, élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Neki adtam magam. És nem azt kérdezem, hogy mit kapok én cserébe, hiszen többé nem kérdezhetem, már odaadtam. Tudomásul veszem, hogy tőlem már csak a Krisztus kérdezhet, és tudomásul veszem azt is, hogy a feladatomná válik a világban, hogy általam a Krisztus kérdezze a többi embert: mért nem csatlakozol? Miért nem cserélsz életet, gondolkodásmódot, sorsot a többi emberrel, és Krisztussal? Miért nem tanulsz meg adni? Miért nem ismered meg az adás örömét, és mért az elvárások mezszyéjén egyensúlyozol? Kedves testvéreim, az egyháznak, a gyülekezeteknek, de egész világunknak és társadalmunknak ez az örült problémája. Beszéltem katonatiszttal és közigazdással, beszéltem rendőrrel és beszéltem tanárokkal, kétkezi munkásokkal, és minden beszélgetésnek ez lett a vége, hogy legalább valaki mondjon egy ügyet, amiért érdemes áldozatot hozni. Hogy valaki mondjon egy célt, amiért érdemes, amiért lehet, valakit, aki elfogadja. Persze ahhoz, hogy az ember túl tudjon lépni ezen, ahhoz, hogy el tudja fogadni a Krisztust, mint célt, mint utat, mint vezérlő mestert, ahhoz ténylegesen, a döntés pillanata előtt meg kell tanulnia elszakadni a valamiért valamit elvtől. Azt kell tudnia mondani, hogy semmiért valamit. Be kell látni azt, hogy magában az a tény, hogy az Isten szolgálatába állunk, nemesít bennünk, megváltoztat bennünk, jobbá tesz bennünk. És el kell fogadni azt is, hogy ez fokozatosan történik. Ugye, Péter már réges-régen tanítványa Krisztusnak, amikor még mindig ilyen haszonelvű kérdéseket tesz fel. A tanítványok már réges-régen követik Krisztust, amikor még azon vitatkoznak, hogy közülük ki lesz az első a tanítványok rangsorában. Nem megy egyszerre. Sem az egyszerű embernek, sem a tanítványnak, sem a lelkésznek. De, kedves testvéreim, észre kell venni, hogy maga az jobbá tesz bennünk, ha a Krisztus ügyének, ha az Isten ügyének szenteljük az életünket. Mert jobbá tesz a tanítása, jobbá tesz az a megfoghatatlan, mégis gazdag ajándék, amit kapunk Tőle. Az, hogy bölcsen megláthatjuk azt, hogy már a múltban is az Isten kegyelméből kaptunk meg mindent. Hogy életünk és az eljövendőnk is nem a magunk kezében van. Mert, kedves testvéreim, ez adhat nyugalmat, ez szabadíthatja fel igazán a lelkünket, ez segíthet bennünket abban, hogy teljes életet éljünk, olyat, amiről sokan beszélnek, sokan el akarják érni, amiről vastag könyveket írnak, hogy miként lehet eljutni odáig. Úgy, hogy lemondunk önmagunkról. Hogy föladjuk a Krisztusért. És ha föladtuk, akkor az lesz a megtéteve visszaadott öröme és boldogságnak a forrása, hogy tisztán látjuk a világot. Látjuk önmagunkat és embertársainkat, olyannak, amilyenek valójában vagyunk. Az Isten kegyelmére rászoruló, mégis, mint ahogy a gyermek küzd az apjával, az Isten ellen harcoló, de akárhogyan nézzük, Isten népe, aminek csak egy feladata lehet, hirdetni a megtalált igazságot, és követni a meghalt, feltámadott, és mindannyiunkat előbb szerető Krisztust. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk.

Mennyei Édes Atyánk, köszönjük azt, hogy gyermekeidnek vallhatjuk magunkat. Hogy nem emberek, nem egyszerű szolgálók, nem szélben hajladozó nádszálak vagyunk csupán, hanem a Te kiválasztottaid, elhívottjaid, akiket feladatra rendeltél, s akiket újra meg újra tanításoddal és Lelked erejével alkalmassá teszel arra, hogy járjanak az úton, melyet te jelölsz ki, s melyen Te támogatsz bennünk. Ó Urunk, add, hogy megtaláljuk a helyes világlátást, a helyes életszemléletet. Hogy tudjunk adni, úgy, hogy nem kérdezzük, mit kapunk cserébe. Hogy tudjunk elfogadni Tőled mindent, s hogy lehessünk egészen a Tiédek. A semmiért, amely még ha ebben a világban semminek tűnik is, Tenálad, a Te mennyei országodban és a mi lelkünk birodalmában királyokká tehet minket, olyan uralkodóvá, akit nem lehet letaszítani a trónjáról. Mennyei Atyánk, add, hogy szolgálhassunk Téged hűségesen, s hogy a mi lelkünk királyságaiban is be tudjunk hódolni Néked, mint Istennek, mint teremtő, megtartó és megváltó erőnek. Mindenség Istene, vigyázz hát ránk. Óvj meg minket, hogy legyen időnk és legyen erőnk hitben és léleklében eljutni odáig, hogy a Te szent színed előtt megállva készségesek legyünk elfogadni majd egykor hazahívó szavad. Mindenség Ura, vigyázz hát ránk, gyülekezeteinkre, annak tagjaira, vigyázz a dolgozó emberekre, s adj gyógyulást betegjeinknek. Minket pedig tégy áldássá, hogy tudjunk szolgálni, segíteni, erősíteni, nem önmagunkért, hanem a Te Fiad dicsőségéért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nékünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, és a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.